

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. Š.,** zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 11. 2017, č. j. 36 A 7/2017 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 11. 2016, č. j. MUPC 19154/2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 2. 2. 2016 okolo 8:51 hodin, v obci Chvaletice v ulici Palackého jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky X, řídil vozidlo rychlostí 75 km/h (po odečtení odchylky měřícího zařízení) v místě, kde byla dovolená rychlost v místě 50 km/h. Za to byla žalobci uložena pokuta 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. KrÚ 21334/2017/ODSH/11, bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, na čemž nic nemění ani žalobcem předložené vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27. 11. 2015. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž správní orgány se nedopustily ani žádného jiného porušení zákona. Povinností správního orgánu není vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Soud nepřisvědčil ani námitce stran překročení lhůty k projednání přestupku. Konečně krajský soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na nepřiměřenou výši uložené pokuty. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozmezí. Krajský soud tedy neshledal žádnou z námitek důvodnou a žalobu zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V kasační stížnosti brojil primárně proti měření rychlosti. Dovozoval nedostatečně zjištěný skutkový stav stran překročení rychlosti. Krajský soud měl bez dalšího vyjít z vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27. 11. 2015 (dále též „Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015“). Stěžovatel polemizoval také se závěry krajského soudu k uvedenému vyjádření. Dále stěžovatel brojil proti uložené pokutě. Argumentace správních orgánů a krajského soudu je nepřípadná. Správní orgány porušily zásadu dvojího přičítání a nadto nepřihlédly k žádným polehčujícím okolnostem. V doplnění kasační stížnosti pak namítal, že došlo k uplynutí lhůty pro projednání přestupku ve smyslu § 20 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Nesouhlasil s argumenty uvedenými v kasační stížnosti a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení povolené rychlosti v obci, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

[10] Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se ho dopustil stěžovatel. Ve správním spisu je založen dostatek podkladů (vč. fotografií z předmětného měření z měřícího zařízení, resp. fotografií řidiče předmětného vozidla), ze kterých jednoznačně vyplývá, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti. Ze správního spisu přitom vyplývá, že měření bylo provedeno proškolenými policisty za použití ověřeného měřícího zařízení. Ostatně stěžovatel překročení rychlosti bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty ani nezpochybňoval. Jeho pozdější obrana se proto jeví jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115).

[11] Pokud pak stěžovatel nesprávnost provedeného měření dovozoval z Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, konstatuje soud, že stěžovatel v rámci řízení předložil (jako přílohu datové zprávy) podání nazvané „Vyjádření ČMI“ ze dne 27. 11. 2015, v němž se mj. uvádí, že: „*ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle - viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku.*“ Odhlédne-li zdejší soud od obecnosti daného vyjádření a od toho, že z něj nevyplývá, na základě jakých konkrétních podkladů a pro jakou konkrétní věc bylo zpracováno, nelze přehlédnout, že sám Český metrologický institut na dotaz správního orgánu sdělil, že vyjádření k danému přestupku nepodal (viz listiny založené ve správním spisu na č. l. 34 a násl.). Ostatně to by ani nebylo objektivně možné, neboť vyjádření je ze dne 27. 11. 2015, k přestupku však došlo až dne 2. 2. 2016. Krajský soud tedy nepochybil, pokud z uvedeného vyjádření nevyšel. Za této situace je nadbytečné vyjadřovat se k polemice stěžovatele s argumentací krajského soudu k předmětnému vyjádření. Ostatně ani v jiných věcech neshledal Nejvyšší správní soud důvod k zohlednění předmětného vyjádření (jež bývá pachateli obdobných přestupků předkládáno v řízení před správními soudy). Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 157/2016 - 39, kde se uvádí, že: „*Ke kasační námitce že krajský soud neprovedl k důkazu vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, se zdejší soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že jako důkaz uvedené vyjádření nebylo třeba provést. Uvedená listina není způsobilá prokázat skutečnosti pro věc relevantní, neboť stěžovatel nebyl schopen ani uvést, k jaké konkrétní věci se uvedené vyjádření vlastně vztahovalo. Závěrem lze shrnout, že je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); v odůvodnění rozhodnutí však musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 - 103). Rovněž krajský soud, stejně jako již dříve správní orgány, této své povinnosti v napadeném rozsudku dostál. Nejvyšší správní soud závěrem k námitkám stěžovatele, které se týkaly údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, konstatuje, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé,*

jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu své závěry zdůvodnil (k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS).“

[12] V dalším stížním bodě stěžovatel brojil proti uložené pokutě. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovateli byla za předmětné jednání uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.

[13] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 52) vyplývá, že ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, nepřekročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

[14] V daném případě o takovém překročení mezí správního uvážení, resp. o jeho zneužití hovořit nelze. Pokuta byla jednoznačně uložena v zákonném rozpětí. Stěžovateli byla za předmětné jednání (podstatné překročení dovolené rychlosti) uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Zákon umožňuje za uvedené jednání uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, pokuta tedy byla, jak správně uvedl krajský soud, uložena při spodní hranici zákonného rozpětí. Nelze nadto přehlédnout, že stěžovatel v odvolání proti uložené pokutě ani nebrojil, resp. nepoukazoval na žádnou skutečnost, pro kterou by měla být pokuta snížena odvolacím orgánem. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že správní orgán I. stupně nezvážil žádné polehčující okolnosti. Explicitně zohlednil, že nedošlo k žádnému následku v podobě újmy na zdraví, či ke škodě na majetku. Dále zohlednil, že v evidenční kartě řidiče má stěžovatel jediný záznam. Jak již bylo nadto uvedeno, v odvolání stěžovatel na žádnou polehčující okolnost, kterou by měl správní orgán zohlednit, ani nepoukazoval. Stejně tak ani nenavrhl, aby odvolací správní orgán pokutu snížil v návaznosti na přijetí nového zákona o přestupcích. Z hlediska výše uložené sankce nutno dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119.

[15] Z odůvodnění správních rozhodnutí nelze dovodit ani to, že by došlo k porušení zásady dvojího přičítání. Porušení uvedené zásady nevyvolává to, že správní orgán přihlédl při stanovení pokuty i k možným důsledkům překročení rychlosti. Uvedené skutečnosti (vyšší riziko nehody, delší brzdná dráha atp.) jednoznačně zvyšovaly intenzitu možného

následku. Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, konstatuje soud, že ten se nezabýval stejnou skutkovou a právní situací. Nejvyšší správní soud vytkl správnímu orgánu, že *„považoval za přitěžující mj. také okolnost, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Dle ustálené judikatury je však takový postup nepřípustný, neboť zakládá porušení zásady dvojího přičítání.*“ Z obdobných důvodů je na danou věc nepoužitelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, neboť i ten vytkl správnímu orgánu primárně zohlednění toho, že se přestupek stal v obci. V nyní posuzovaném případě však správní orgán překročení rychlosti v obci při ukládání pokuty neakcentoval. Ostatně uvedené věci vykazují i další skutkové a právní odlišnosti, pro které soud neshledal důvod k jejich aplikaci na daný případ.

[16] Stěžovatel konečně namítal, že uplynula lhůta pro projednání přestupku ve smyslu § 20 zákona o přestupcích. Poukazoval na důsledky novelizace § 20 zákona o přestupcích (zákonem č. 204/2015 Sb., dále též „novela“) a dovozoval, že na přestupky spáchané do 30. 8. 2016 bude aplikován § 20 zákona o přestupcích ve znění před novelou. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že v § 20 zákona o přestupcích je upravena tzv. prekluze, ke které je soud povinen přihlížet *ex offo* (viz např. i nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, interpretoval toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt právní moci (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 - 68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, a ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 41/2010 - 66, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud i v dané věci dospěl k závěru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzívní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzívní lhůty. Pod pojem projednat je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).*“

[18] Je dále pravdou, že zákonem č. 204/2015 Sb. došlo ke změně § 20 přestupkového zákona. K této změně a jejím důsledkům se Nejvyšší správní soud vyjádřil v nedávných rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 38, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 33, ve kterých se zabýval i argumentací, kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, a nepřisvědčil jí. Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že:

„Hlavní stížní námitka stěžovatele spočívá v tom, že v posuzovaném případě již uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupku stanovená v § 20 zákona o přestupcích. Dle stěžovatele je na přestupek, který byl spáchán dne 25. 1. 2016 nutné aplikovat § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném před změnou provedenou novelou. Ve znění před novelou stanovil § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že [p]řestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Pokud by tedy byl na přestupek stěžovatele aplikován § 20 ve znění před novelou, uplatnila by se na něj jednoletá prekluzivní lhůta. Novelou byly do § 20 zákona o přestupcích vloženy nové odstavce 2 a 3, které znějí: [b]ěh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením a [p]řerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“ Novela tedy zavedla institut přerušení běhu prekluzivní lhůty. V důsledku vyjmenovaných skutečností se běh jednoleté prekluzivní doby přeruší a tato začne běžet znovu. Zároveň je však stanovena objektivní prekluzivní lhůta dvou let, jejichž uplynutím zanikne odpovědnost pachatele za přestupek (...) Nejvyšší správní soud se k otázce účinnosti § 20 zákona o přestupcích ve znění novely již vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, kde uvedl následující: „Z části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Třetí senát tedy dospěl k závěru, že novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již ode dne 1. 10. 2015, nikoliv teprve 1. 10. 2016, jak dovozuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud posoudil argumenty stěžovatele, avšak neshledal důvod se od závěrů citovaného rozsudku odchýlit. (...) Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ten stanoví, že [t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Problematikou zákazu retroaktivity ve vztahu k ostatním právním odvětvím se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, kde zdůraznil, že „[k]e znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo. Tento postup zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu. Tento zákaz, který je pro oblast trestního práva hmotného výslovně formulován v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, lze pro ostatní právní oblasti dovodit z čl. 1 Ústavy ČR.“ Uvedený závěr Ústavní soud zopakoval v nálezu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, v němž konstatoval, že zákaz retroaktivity „nelze vztahovat jen na činy kvalifikované jako "trestné" právem smluvních států Úmluvy, ale na všechny činy, při nichž je fyzická nebo právnická osoba vystavena riziku trestu, který svou povahou a stupněm závažnosti všeobecně spadá do trestní oblasti". Z judikatury Ústavního soudu tedy vyplývá, že zákaz retroaktivity je základním principem a neodmyslitelnou součástí právního státu. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je pak nutné zákaz retroaktivity vztahovat nejen na oblast trestního práva, ale mj. také na oblast správního trestání. V souladu se zásadou zákazu retroaktivity pak není možný retroaktivní výklad norem upravujících správní trestání.

Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravuje oblast správního trestání, přičemž má hmotněprávní účinky spočívající v prekluzi přestupkového jednání. (...) Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji). (...) Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se od závěru výše citovaného rozsudku třetího senátu odchýlit. Jelikož krajský soud posoudil otázku zániku odpovědnosti za přestupek správně, je tato kasační námitka nedůvodná."

[19] Převede-li Nejvyšší správní soud na nyní projednávanou věc, nelze souhlasit se stěžovatelem, že došlo k prekluzi. V dané věci se stěžovatel přestupku dopustil dne 2. 2. 2016 a o tomto přestupku bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku oznámením ze dne 16. 3. 2016, které bylo stěžovateli doručeno dne 18. 3. 2018, přičemž rozhodnutí o přestupku vydal správní orgán I. stupně dne 14. 11. 2016 (odvolání pak bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2017). Podrobněji odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek krajského soudu.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Správní orgány své závěry náležitě odůvodnily, a to stejné platí i pro krajský soud. Jeho rozsudek je přezkoumatelný a netrpí ani žádnými jinými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Z důvodu, že se Nejvyšší správní soud se závěry rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů ztotožnil, nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu